21/02/2022

Ο Πατριάρχης Σερβίας για την Κυριακή του Ασώτου

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Σερβίας

Ο Πατριάρχης Σερβίας κ.κ. Πορφύριος ιερούργησε στον Καθεδρικό Ναό του Βελιγραδίου, την Κυριακή του Ασώτου. Στον θείο λόγο του, ο Μακαριώτατος υπογράμμισε ότι η παραβολή του Ασώτου υιού μας αποκαλύπτει το μεγάλο έλεος του Θεού. Μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός είναι πάντα μαζί μας, ότι είναι πάντα μέσα μας, ότι είναι απαραίτητο μόνο να ανοίξουμε τις ψυχές μας με την πίστη και το κατόρθωμα της χριστιανικής αγάπης και να αναγνωρίσουμε ότι είναι μαζί μας.

Της Σβετλάνα Λεβίτσκι

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε ολόκληρο το κήρυγμά του:

«Στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αδέρφια και αδελφές, βρισκόμαστε άλλη μια εβδομάδα πιο κοντά στην αρχή της μεγάλης σαρανταήμερης νηστείας που μας οδηγεί στο ίδιο το νόημα και την ουσία της πίστης μας.

Αυτή την εβδομάδα, προετοιμάζοντας τη Μεγάλη Σαρακοστή, ακούσαμε ένα απόσπασμα από το Ευαγγέλιο του Λουκά, που συχνά ονομάζουμε ιστορία του άσωτου, και μάλιστα στην παράδοση της Εκκλησίας μας και στην εμπειρία των Αγίων Πατέρων, μια ιστορία που ονομάζεται η ιστορία του φιλεύσπλαχνου πατέρα.

Δηλαδή περιέχει τρεις διαστάσεις, γιατί στην ιστορία συμμετέχουν τρεις χαρακτήρες, τρεις προσωπικότητες. Από τη μια πλευρά, έχουμε έναν γιο που φεύγει από το πατρικό σπίτι, μετά έχουμε έναν άλλο γιο, τον αδερφό του πρώτου, που μένει στο πατρικό σπίτι, και φυσικά έχουμε την πατρική φιγούρα ως κεντρική φιγούρα γύρω από την οποία τα πάντα είναι συνδεδεμένα», ανέφερε ο Πατριάρχης Πορφύριος.

«Ό,τι έχουμε το έχουμε λάβει από τον Θεό ως δώρο. Ο Θεός είναι πρώτα και κύρια ο Πατέρας όλων, και για να χρησιμοποιήσουμε τα δώρα που λάβαμε για τη δική μας σωτηρία ή, αν θέλετε, για να κάνουμε τα δώρα πραγματικά χρήσιμα για εμάς, για την πνευματική μας ζωή, είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε ότι είναι ένα δώρο.

Λάβαμε και την ύπαρξή μας ως έκφραση της αγάπης του Θεού. Ο Θεός είναι ο δωρητής όλων των χαρισμάτων. Πρέπει λοιπόν να γνωρίζουμε ότι οτιδήποτε έχουμε δεν μας ανήκει από τη φύση μας, αλλά μπορεί να είναι δικό μας μόνο όταν γνωρίζουμε ότι λάβαμε ένα δώρο και όταν είμαστε ευγνώμονες για αυτό το δώρο, όταν δεν οικειοποιούμε αυτό που λάβαμε. ως δικό μας. Αυτό που έχουμε λάβει ως δικό μας, αν μεγαλώσει και πολλαπλασιαστεί μέσα μας μέσω της ευγνωμοσύνης και της κοινωνίας της αγάπης με Εκείνον από τον οποίο λάβαμε, τότε μπορεί πραγματικά να γίνει δικό μας», επεσήμανε ο Μακαριώτατος.

«Σε αυτήν την ιστορία για έναν άσωτο γιο ή έναν ελεήμονα πατέρα, έχουμε έναν γιο που πιστεύει ότι οτιδήποτε είναι πατρικό του ανήκει από τη φύση του. Δεν θέλει να λάβει δώρο, αλλά θέλει να πάρει, να κλέψει, να οικειοποιηθεί αυτό που σίγουρα του δίνει ο πατέρας του από αγάπη.

Εμείς, λοιπόν, ως εκείνοι που μπορούμε να βρεθούμε στη θέση του ατόμου που φεύγει από το πατρικό σπίτι, έχουμε συχνά μεγάλα ταλέντα και χαρίσματα, αλλά ξεχνάμε ότι είναι ένα δώρο που μας δίνεται για να δημιουργήσουμε προικοδότηση,

που σημαίνει να ανταποδίδουμε με αγάπη και ευγνωμοσύνη στον Θεό, αλλά και να ζούμε με αγάπη σε σχέση με τους άλλους ανθρώπους, μαρτυρώντας τον Θεό ως Δωρητή και ότι αυτό που έχουμε είναι έκφραση της αγάπης Του. Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι αυτό που μας δίνεται θα πρέπει το μοιραστούμε, καθώς μας προσφέρεται για να οικοδομήσουμε κοινότητα με άλλους μέσω αυτό το δώρο», είπε ο Μακαριώτατος.

«Επομένως, αν δεν υπάρχει ταπείνωση και αν δεν υπάρχει ευχαριστία προς τον Θεό, τότε η ελευθερία που λάβαμε ως απαράβατο δώρο από τον Θεό μετατρέπεται στο αντίθετό της, τότε η ελευθερία γίνεται σκλαβιά. Όταν, δηλαδή, ανεξάρτητα από τη θέληση και την ελευθερία που λάβαμε από τον Θεό, χτίζουμε τη ζωή μας ανεξάρτητα, όταν ακολουθούμε τον δρόμο της επιλογής μας που δεν υπονοεί τον Θεό, γινόμαστε σκλάβοι του εγωισμού και ξεχνάμε τον Θεό. Εδώ, σε αυτή την ιστορία του άσωτου, στην ιστορία του φιλεύσπλαχνου πατέρα, έχουμε έναν νεαρό που έλαβε την κληρονομιά του από τον Θεό, απομακρύνθηκε από την αγάπη του Θεού.

Όλα απέτυχαν για αυτόν καθώς τα ξόδεψε όλα και έγινε ένας απλός φτωχός. **Αλλά αυτή η ιστορία μας αποκαλύπτει το μεγάλο έλεος του Θεού. Μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός είναι πάντα μαζί μας, ότι είναι πάντα μέσα μας, ότι είναι απαραίτητο μόνο να ανοίξουμε τις ψυχές μας με την πίστη και το κατόρθωμα της χριστιανικής αγάπης και να αναγνωρίσουμε ότι είναι μαζί μας.**

Και ήδη τη στιγμή που θυμήθηκε την αγάπη του πατέρα του, έγινε μια ριζική μεταμόρφωση στον γιο του. Εκείνη τη στιγμή αποφάσισε να επιστρέψει στο πατρικό του σπίτι, έτοιμος να δεχτεί κάθε καταδίκη. Πλέον ήθελε να είναι κοντά, στη ζεστασιά της αγάπης του Θεού. Ταυτόχρονα απελευθερώθηκε από τη σκλαβιά, που ήταν συνέπεια της εγωιστικής του επιλογής, μια επιλογή που ξέχασε τον Θεό, τον πατέρα του και τον αδελφό του, δηλαδή τα αγαπημένα του πρόσωπα», υπογράμμισε ο Μακαριώτατος.

«**Αυτή η ιστορία τελειώνει με χαρά, γιορτή. Η γνώση της αποξένωσής μας από τον Θεό και η επιθυμία να επιστρέψουμε σε Αυτόν είναι μετάνοια, και η μετάνοια μάς επαναφέρει στην ενότητα με τον Θεό, η οποία επισφραγίζεται με εορτασμό, λειτουργική εορτή. Η μετάνοιά μας, όσο κι αν έχουμε πέσει, είναι δυνατή γιατί ξέρουμε, γιατί ο Θεός μας την αποκάλυψε, ότι είναι Θεός από τη φύση και την ουσία, ότι έχει το νόμο της αγάπης, αλλά ότι ο νόμος της αγάπης υπονοεί ελευθερία να επιστρέφουμε ξανά σε Αυτόν όποτε έχουμε απομακρυνθεί από τον Θεό**.

Η ίδια ιστορία αναφέρεται και στον χαρακτήρα του μεγαλύτερου αδελφού ως υπενθύμιση για εμάς ότι μερικές φορές μπορούμε να τα καταφέρουμε

σε όλα, αλλά ξεχνάμε τον Θεό και νομίζουμε ότι όλα όσα έχουμε μας ανήκουν και δεν ανήκουν σε κανέναν άλλο. Άρα, αυτός ο χαρακτήρας του μεγαλύτερου γιου είναι ένα πρότυπο που μας θυμίζει ότι πρέπει πάντα να κόβουμε τη ρίζα του φθόνου, τη ρίζα της ζήλιας, γιατί μας χωρίζει και από τον Θεό.

Είθε να γνωρίζουμε πάντα ότι ο Θεός, είναι αγάπη, ότι πρέπει να ακολουθούμε συνεχώς τον δρόμο της μετάνοιας που μας δείχνει ο μικρότερος γιος που ήταν νεκρός και ζωντανός, και ότι πρέπει πάντα να αποφεύγουμε κάθε είδους φθόνο και ζήλια, γιατί μας κάνει εντελώς μοναχικούς. Δόξα στον Κύριο της αγάπης, σε Αυτόν, τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, νυν και αεί και πάντα, αμήν», κατέληξε ο Μακαριώτατος.